

gen. Endvidere er der et af Udvalgets Medlemmer, som mener, at der skulde udgaae Lovget af § 13, nemlig den Deel deraf, hvori der siges: „hvori den christelige Religion lastes og forhaanes eller iøvrigt Grundstøtterne for den sædelige og borgerlige Orden angribes.“ Jeg vilde finde det meget farligt, om man udelod dette. Det er netop det, hvorved man allerstærkest kan misbruge Trykkesfriheden, det nemlig at udbrede Grundfætninger, som aabenbart omstyrte al sædelig og retlig Orden, og det er ogsaa det, hvorfor der i andre frie Stater finde alvorlige Straffe Sted. Som et Hul i Lovudkastet maa jeg bemærke, at der ikke findes nogen Bestemmelse, som fastsætter Straf for dem, der raade til Ulydighed imod Loven. Forfaavidt det maatte menes, at dette allerede er fæet i § 8, der sætter Straf for dem, der raade til Forbrydelser, saa er denne vel anvendelig paa og er tilstrækkelig med Hensyn til dem, der raade til større Forbrydelser; men man kan godt tænke sig, at Nogen gjennem Pressen søger at virke til lovsstridige og den offentlige Orden i høi Grad undergravende Handlinger, som ikke udgjøre nogen egentlig, i det mindste ingen synderlig Forbrydelse. Man kan f. Ex. tilskynde Folk til ikke at betale Skatter, til at de skulde besvige Soldvæsenet, vise Modstand imod dette, imod Politiet, imod Dyrigheden osv. Adskillige af disse Handlinger ere slet ikke egentlige Forbrydelser; det er ingen Forbrydelse ikke at betale Skatter. Naar man ikke vil betale, saa bliver man tvungen dertil ved Udpantningstvang eller ved andre lovhjemlede Tvangsmidler, som kunne medføre nogen Beføstning for den Paagjældende; men der er ingen egentlig Straf for ham derfor. Hvad de øvrige Handlinger angaaer, som dersom den, der raader til f. Ex. at modsætte sig den fuldbyrde Magt i Ståten i en eller anden af dens Grene skal straffes efter de Love, der bestemme Straf for saadanne Handlinger selv, saa vil Straffen i de allerflest Tilfælde blive saa godt som ingen; thi Naar det vil ikke let gaae ud paa en bestemt Grad af denne Modstand, og Loven indeholder baade meget smaa og større Straffe derfor. Naar der nu ikke er givet Andet, end at En har raadet til at foretage en saadan Modstand,

saa kunne Domstolene ikke antage, at han har sigtet til en af de mere strafværdige Grader af Modstand, thi herfor er der ikke tilstrækkelig Grund. Altsaa vil hans Straf blive saare ringe. Men det har en ganske anden Charakter, naar en eller anden Person ikke lyder en Lov, f. Ex. ikke betaler sine Skatter, eller om han lader sig friste ved en eller anden Leilighed til at vise Ofsætsighed; og naar man ganske koldt, blot for at forstyrre den offentlige Orden, raader samtlige sine Medborgere til saadanne Handlinger. Det forekommer mig at være en ikke ubetydelig Forbrydelse, som skulde finde sin egen Straf. Jeg har forresten blot fremført disse Bemærkninger, som kunde forsøges med adskillige andre, for at vise hvilke Tvivlsmaal der kunne opstaae med Hensyn til en saadan Lov. Jeg vilde iøvrigt, hvis jeg åntog, at der skulde udgives en saadan Lov, og det lod sig gjøre med Nytte, troe, at man maatte holde sig saameget som muligt ved Udskastet. Thi jeg troer, at det i det Hele har søgt at forene en saadan Grad af Frihed, som den nuværende Udvikling fordrer, med nogenlunde Omhu for den offentlige Orden. Men jeg troer ikke, at en Lov, der er bygget paa denne Grundvold, vil gaae igjennem, og da jeg troer, at man for Diebliffet kan være bedst tjent med, at det bliver ved den provisoriske Placat af 1848, saa skulde jeg, hvis jeg ikke ved Sagens Forhandling kunde blive overbevist om det Modsatte, i sin Tid stemme for, at der ingen Anordning udkom. Jeg skal blot endnu gjøre en enkelt Bemærkning i Anledning af Comiteens Betænkning. Comiteen finder det urigtigt, at § 3 i Udskastet vil have, at en Forfatter skal være 18 Aar gammel, for at kunne kaldes til Ansvar, og troer, at deri ligger en saadan Afvigelse fra den almindelige Landslov og indeholdes en saadan Modsigelse, at det ikke kunde optages. Dette forekommer mig dog virkelig ikke at forholde sig saaledes. Der er jo stor Forskiel paa det Børn, Loven skal give imod de Forbrydelser, som Enhver er istand til personligt at udøve, saasom Tyveri, Mordbrand o. desl., og det, der skal sættes imod saadanne Handlinger, som Ingen kan udføre uden gjennem en anden myndig Månd. Der kan i Almin-